N°. 32. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 19den APRIL.

PUBLICATIE.

Houdende ampliatie op art. 68 van de Publicatie, betrekkelijk het heffen der belasting op de erfvolgingen, dd. 1 | 11 *Julij* 1830, (Gouvernements-Blad N°. 9.)

DE GOUVERNEUR GENERAAL *ad interim* IN RADE,

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Nademaal bij art. 68 der Publicatie, betrekkelijk de belastingen op de Erfvolgingen dd. 1 | 11 Junij 1830, (Gouvernements-Blad N°. 9); niet voorzien is in het geval dat de door den dood bevestigde uiterste wilsbeschikkingen niet gepasseerd zijn, in zoodanigen vorm, welke de opening en uitlezing van dezelve noodzakelijk maakt, en, nademaal er intusschen geene redenen bestaan, waarom de Ontvanger met de perceptie van het Successie-regt belast, in dit geval onkundig zouden moeten blijven van die bijzonderheden, welke, wanneer de uiterste wilsbeschikkingen in zoodanigen vorm zijn verleden, dat derzelver opening en uitlezing noodzakelijk volgen moet door de Ambtenaren met de Notariële practijk in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen belast, volgens hetzelfde artikel, binnen den tijd van *acht* dagen na dezelve opening en uitlezing, ter hunner kennisse moeten gebragt worden.

ZOO IS HET, dat Wij daarin willende voorzien, hebben goedgevonden en verstaan, art. 68 van de evengemelde Publicatie te ampliëren, als volgt:

»Willende de uiterste wilsbeschikkingen »niet in eenen vorm zijn gepasseerd, die »eene opening of lezing noodzakelijk maakt, »zullen de bovenstaande verpligtingen »vervuld worden door de Erfgenamen en »Executeuren of Bewindvoerders van de »Nalatenschap, binnen de *drie* dagen, »nadat dezelve door den Ontvanger met »de perceptie van dit middel belast, daartoe »schriftelijk zullen zijn aangemaand, en »zulks op eene boete van *Tien Gulden*, »voor elken dag verzuim."

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-Blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 10den April 1832, het negentiende jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter ordonnantie van den Gouverneur Generaal *ad int.* in Rade,

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MENGELINGEN.

DE AMAZONE.

Amalia van W.... had zich, volgens eigene keuze, aan de destijds ook bij de schoone sekse niet ongewone oefening der Jagt overgegeven, en hierdoor meer dan ééne mannelijke plooi in haar karakter bekomen. Bij het ontluiken des teederen gevoels was zij evenwel door het vermogen der liefde van die zucht genezen, en had het aanzoek harer ouderen, wier eenige dochter zij was, daardoor des te eerder gehoor gegeven, om het jagtkleed en de werpspies met het vrouwegewaad en den mirtekrans te verruilen. Jong, schoon, vol begaafdheden, en van eenen mannelijken moed, was zij reeds lang het voorwerp der vurigste wenschen van den heer D.... geweest. Deze wenschen werden dan ook eindelijk door haar bezit gekroond, en hij vierde deze gelukkige gebeurtenis door een groot feest.

De feesten, ter gelegenheid der verbindtenis van dit zeldzaam paar gegeven, waren geëindigd, en allen spoedden zich, over het onthaal ten hoogste voldaan, naar hunne woonsteden terug. Ook zij zou binnen weinige dagen haren geliefden man van haar zien wegreizen, daar een belangrijk *proces*, betrekkelijk zijne goederen, hem niet eens vergunde, de schoone dagen der eerste liefde, in de taal des dagelijkschen levens, *de wittebroodsweken* genoemd, bij zijne jeugdige gade door te brengen. Toevend en haastig scheurde hij zich uit hare armen los, en steeg in den wagen, die hem aan dit eenzaam gelegen verblijf thans ontvoerde; terwijl hij nog met vurig verlangende blikken het oog zijner gade zocht, die hem uit het venster het laatst vaarwel toewenkte.

Van dezelfde gewaarwordingen doordrongen, stond zij nog altijd aan het venster, als reeds de avond zijne schaduw over de omstreken begon uit te breiden. Vol van liefde tot haren man, maar zonder eenige vrees, hechtte zich haar blik op de velden, over welke een vochtige nevel zweefde, die in allerlei gedaanten daarhenen toog. Over alles een wakend oog houdende, was zij ook hier de liefderijke meesteresse, aan welker bekwaamheid de dienstmaagd zich volgaarne onderwierp.

Den levendigen geest van haar kon het lezen op den duur geen genoegzaam onderhoud geven. Na de thee, ontlokte zij aan haar klavecimbaal de liefelijkste toonen, om daardoor den eenzamen langen tijd eenigzins dragelijk te maken, gaf zij zich geheel over aan de betoovering der muzijk, die haar met volle kracht scheen te boeijen. Veel minder nog waren de geruchten van roovers, die deze streken onveilig zouden maken, in staat, haar te verontrusten; zoodat zij zeer bedaard in haar slaapvertrek zich ter ruste begaf.

En nogtans was deze landstreek, reeds van ouds, de zetel der verschrikking geweest en gebleven, waaromtrent de geruchten eenstemmig luidden; want zij werd werkelijk door eene rooverbende onveilig gemaakt, welke nog onlangs den weerloozen landman overvallen, landhoeven geplunderd en verwoest, en nu ook op het kasteel het oog gevestigd had. Een der heimelijke eedgenooten bevond zich, als bediende, op hetzelve, en berigtte zijnen makkers alles, wat hem ter ooren kwam. Door dien eerloozen was het den roovers bekend geworden, dat de graaf een groot vermogen bezat, en vooral veel goud en zilverwerk en kostbaarheden ter viering zijner trouwplegtigheid derwaarts gezonden had; dat het thans het beste tijdstip ware, dit alles te rooven, omdat de graaf afwezig was, en bij zijn vertrek had te kennen gegeven, dat hij dit alles naar een veiliger oord, wilde laten vervoeren, en dan ook aldaar de zijne vestigen. Deze onverlaat had, onder voorwendsel van bij eenen landman in de nabuurschap eenige zaken te verrigten, deze aanwijzing aan eenen roover gegeven, die in het bosch de wacht hield, en den hoofdman laten uitnoodigen, nog dienzelfden nacht het kasteel te overrompelen, daar het slechte weer deze onderneming zoo blijkbaar begunstigde. Hij zou alsdan de noodige voorzorgen van binnen nemen, om hen te ontvangen, en hun het binnenkomen gemakkelijk te maken. Na deze afspraak had hij zich ijlings weder naar het kasteel, en op den hem voor dien nacht aangewezen post, als portier, begeven, waar hij ook ten behoorlijken tijde gevonden werd, toen de hofmeester met eenige lieden de ronde deed in het kasteel.

Reeds was het uur van middernacht voorbij, toen de gravin door een verdacht gerucht in eene aangrenzende kamer gewekt werd; hierbij loeide de wind nog vreesselijker dan te voren, en alles scheen zich te vereenigen, om het oogenblik van haar ontwaken tot het verschrikkelijkste van dezen geheelen nacht te maken. Het gedruisch, naar hetwelk zij scherp luisterend het oor gekeerd had, scheen te naderen, en eenige ruwe mansstemmen klonken verward dooreen. Zij ontstelde, doch werpt spoedig eenige nachtelijke kleeding om, en haast zich, met de nachtlamp in de hand, naar de deur van haar slaapvertrek. Bij het openen derzelve valt haar een helder fakkellicht in het oog, en tevens eene rooversbende, onder aanvoering van eenen hoofdman, die, door zijne reusachtige gestalte, woestheid en bloeddorstig voorkomen, haar een geest der duisternis scheen te zijn. Den eersten indruk, dien dit gezigt op haar maakte, verbergende, treed nu onze *Amazone*, in de volle beteekenis van het woord, op, om een voorbeeld van mannelijke bedachtzaamheid en moed te geven. Op hetzelfde oogenblik, dat de aanvoerder, dezer bende, de vreesselijke en in dit gedeelte van *Polen* nog beruchte Ignatius, het bevel geeft, haar, gelijk al hare bedienden, te dooden, smeekt zij, voor eenige oogenblikken, om genade, als hebbende hem eene ontdekking van het grootste aanbelang mede te deelen. Het uitstel wordt verleend, en de heldhaftige vrouw heeft ook reeds haar ontwerp gereed. «Schenk mij het leven!» roep zij der bende toe, «en ik zal u «daarvoor met eene ontdekking beloonen, «welker gewigt uwe stoutste verwachtingen «verre overtreffen zal. Welverre dat uwe «komst te dezer plaatse mij schrik aanjaagt, «verheug ik mij veelmeer, u te zien. Gij «zijt mij welkom; want ik hoop in u «mijne redders te vinden, die mij van «eenen gehaten echtgenoot en uit dit «kasteel verlossen zult. Ik ga dan met «u, en verlaat eenen echtgenoot, die, «alleen aan de vuigste eigenbaat verpand, «mij zonder liefde, enkel uit familie-be- «trekkingen, tot zich nam, van wien ik «een' afschuw heb, en"— «Een vertel- «seltje om ons te doeken, en anders niets!" riepen sommige uit den roofzieken hoop.— «Stop haar den mond, die babbelaarster, «en stoot haar ter neêr!" dus deed zich het geroep bijna eenparig hooren. Maar, terwijl zij de uitgetogene sabels moedig afweert, en bescherming van den hoofdman

eischt, zegt zij: «*Makkers!* verlaat u «op mijne woorden; ik verlaat mijn' ega, «met wien het leven mij nu tot eene hel «zou worden; ik ga met u; ik zal u «alles uitleveren, wat hier in dit slot «slechts van eenige waarde is, en ga «terstond, in uwe tegenwoordigheid, daar-«mede eenen aanvang maken.» — «Wilt «gij dit doen, vrouw naar mijn hart?» hernam de hoofdman. «Kan ik mij op «uwe woorden verlaten? Laat mij u «dan omhelzen! En wilt gij dan, na de «vervulling uwer belofte, de mijne, de «vrouw van den beroemden en gevreesden «Ignatius worden, zoo sla toe, geef «mij eenen kus, en gij zult mijne verloofde «zijn.» — «Van ganscher harte,» antwoordde zij. «Het schijnt, dat het noodlot «ons wil vereenigen.» «Verbazing en vreugde wisselden nu beurtelings op het gelaat van den hoofdman af; de geheele bende zweeg. «Neem den kus onzes «verbonds!» zeide zij, terwijl zij haren purperen mond der begeerige en afschuwelijke lippen van Ignatius aanbood, die haar reeds omvat hield, en haar den bandietenkus gaf. «Vrouw!» ik volg u, «tot zelfs in de hel!» riep hij geheel verrukt. «Breng ons nu bij uwe schatten; sluit «uwe kisten en kasten onverwijld open, «want reeds heeft het eerste hanegekraai «zich doen hooren. Volg mij, *kameraads!*» «riep hij zijn volk toe; «doch één blijve «op de wacht, en roepe van tijd tot tijd «aan den broeder, den portier.» Hiermede bedoelde hij den trouweloozen knecht, die, om geen opzien te baren, zijnen post niet had durven verlaten, nadat hij den roovers, onbemerkt door de bewoners van het kasteel, slot en grendel geopend had.

Met eene brandende fakkel in de hand, stapte nu de moedige vrouw voor den verrukten Ignatius, die haar van tijd tot tijd omhelsde, uit, en begaf zich het eerst in de kamers van haren man. De begeerige blikken der bandieten staarden met verbazing op de kostbaarheden der vertrekken, en op de menigte gouds, dat zij, altemaal in afgetelde rollen, uit de bureau voor den dag haalde, met bevel, dat niemand iets daarvan ontvreemden mogt, maar alles in de groote zaal moest worden neêrgelegd, totdat al de schatten bijeen waren, ten einde zij alsdan zoo veel te beter konden worden weggebragt; zij wist, verzekerde zij, zelve, naauwkeurig, wat er was, en wilde, dat, eerst bij de aankomst in het roovershol, alles behoorlijk zou worden verdeeld. Op dit bevel volgde terstond de bevestiging van den hoofdman, onder bedreiging des doods voor den overtreder. Hierop werden nu alle laden van de bureau, zelfs de verborgenste, met de kostbaarste brillanten, gevuld, geledigd, de zilver-, kleeder- en linnenkasten geopend, alle koffers en deuren opengesloten, en het bijeenverzamelde goed door de roovers, die als bijen af- en aanvlogen, naar de zaal gebragt, en op eenen hoop gelegd. Hare kostbare garderobe, haar luisterrijk toilet, hare kleedingstukken, sluijers, mantels, gouden en zilveren kleinooden en edele gesteenten, pakte zij zelve, met den meesten spoed, bijeen, en gaf het desgelijks aan den steeds meer en meer verbaasden hoop, onder het herhalen van haar gegeven bevel, over. Dus ging het van de eene kamer in de andere. Zij beijverde zich, om, met eenen bos sleutels in de eene, en eene fakkel in de andere hand, hare belofte op het naauwkeurigst te vervullen, en had nu ook, daar slaapkamers en zalen voor het grootste gedeelte reeds ledig waren, het vertrouwen der roovers in de hoogste mate gewonnen. De luidruchtigste betuigingen van woeste vreugd en vernieuwde bewondering stoorden de heldhaftigste vrouw geenszins in hare bezigheid; terwijl zij zich in haren ijver, om alles bijeen te brengen, reeds bij voorraad over het verwoeste geluk van haren echtgenoot scheen te verheugen. Enkele losse vragen, zoo wel aan de menigte als aan het opperhoofd gedaan, «of zij nu hare belofte gestand deed?» werden door hen met ruwe lofspraken, en door Ignatius met ontstuimige teederheid beantwoord. Reeds begonnen eenige het weldra vereenigde paar geluk te wenschen, hetgene door den hoofdman met woeste blijdschap, en door Amalia met een' schalkachtigen glimlach beantwoord werd. Intusschen bragt zij telkens meer kostbaarheden bijeen, om, gelijk zij met veel ernst betuigde, haren toekomstigen man eenen tijdelijken bruidschat mede te brengen. Met ieder oogenblik nam de bewondering der roovers te haren aanzien toe, en eenige hunner konden zich niet onthouden, haar een luid *hoezee* toe te roepen, en haar als aanstaande gebiederesse de hand te kussen. De kamers waren nu van alles, wat eenige waarde had, beroofd, en men maakte zich gereed, om naar de groote zaal te gaan, ten einde daar den verzamelden schat te overzien, en alsdan met denzelven naar het aangrenzende bosch te trekken.

Toen zij in de zaal gekomen waren, en zij met eenen vlugtigen, maar scherpen blik de aangebragte goederen gemonsterd had, sprak zij met eene looze vertrouwelijkheid, alsof zij reeds medelid der bende geworden ware: «Veel, mijne broeders «en vrienden! heb ik u reeds, in de «opeengehoopte schatten, aan goud en «zilverwerk doen toekomen; doch het is «slechts een gering gedeelte van den «schat, dien mijn schraapzieke man in «den kelder bewaart, en dien ik bereid «ben almede terstond aan u uit te leveren, «wanneer gij mij volgen wilt, om u met «eigene oogen daarvan te overtuigen. «Bewijzen mijner opregtheid en genegen-«heid voor u heb ik, als uwe aanstaande «gebiederesse, u reeds overvloedig gegeven; «door de ontdekking van dit geheim geloof «ik echter aan al mijne vroegere beloften «de kroon op te zetten. Gelooft gij dan «nu, na alles, wat gij van mij gehoord «en gezien hebt, dat ik de groote ver-«wachtingen, tot welke mij het lot schijnt «bestemd te hebben, waardig ben?» — «Heil u en uwen verloofde, onzen hoofd-«man!» klonk het van alle kanten. — «Voortreffelijke vrouw! kroon mijns «levens!» riep Ignatius uit; «Ik zal «u naar het rijk van Plutus, den God «des rijkdoms, en van ons gemeenschap-«pelijk geluk, geleiden.»

Amalia, die gedurende deze lofredenen naar alle zijden vriendelijk hare goedkeuring toeknikte, stapte nu, als in triomf, ofschoon met innerlijk afgrijzen, over de lijken harer verslagene bedienden door het voorportaal, en vervolgens door lange en holle gangen naar het gewelf, in hetwelk volgens haar voorgeven, de schat te vinden ware, en hetwelk men door een valluik moest nederdalen. Nadat het geopend was, stelde men een' der roovers als schildwacht bij hetzelve; de overige volgden nu onze Amazone een aanmerkelijk aantal trappen naar beneden, zonder dat de minste argwaan in hunne zielen opkwam; want de wacht buiten het valluik had alleenlijk betrekking op eenen aanval van buiten. In dit diepe, donkere gewelf, dat door het fakkellicht op eene vreesselijke wijze beschenen, de woonplaats der verschrikking scheen te zijn, gekomen, spoedde zij zich naar eene verborgene deur in den afgelegensten hoek. Vaardig en zonder eenig teeken van vrees of afgrijzen, ontdeed zij de deur van de aangegroeide ruigte, en doorliep haastig den sleutelring, om den sleutel te vinden, met welken zij de deur konde openen. Bij herhaling doorliep zij de geheele reeks; maar niet een paste. Vol ergernis en ontevredenheid begon zij ten derden male dit ondankbare werk; doch alle proeven waren en bleven steeds vruchteloos. Een dof gemor, dat zich hierop bij de roovers deed hooren, bestrafte zij met eenen ernstigen, trotschen oogwenk. Nu beklom zij dadelijk de trap, om zich naar het kabinet van haren man te begeven, en den sleutel tot den verborgen schat te halen. Na weinige oogenblikken keert zij terug, en laat den luiden kreet hooren; »ik heb hem, ik heb hem!» terwijl zij op hetzelfde tijdstip, met alle krachten, die zelfbehoud en wanhoop kunnen verleenen, den roover in de opening stort, en het luik van buiten met alle grendels sluit.

Des anderen daags werden de roovers door haar aan het geregt overgeleverd en onder sterke bedekking, naar de nabijgelegene stad gebragt, waar zij eerlang het loon hunner wanbedrijven ontvingen.

Wanneer, na eenigen tijd, haren man, naar het kasteel terugkeerde, en reeds van verre, door het verbreide gerucht, van de gebeurtenis op zijn landgoed en het heldhaftig gedrag zijner gade berigt ontving; wie beschrijft de gewaarwordingen van hoogachting, liefde en dankbaarheid, welke hem bezielden, toen hij haar, na een afzijn van weinige weken, weder zag? Weldra verliet dit paar, als een voorbeeld van huwelijksgeluk geroemd, dit sombere oord, en begaf zich naar lievelijker dreven, aldaar leefden zij gelukkig.

ADVERTISSEMENTEN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie,* zal op Vrijdag den 20 April 1832, des morgens den klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie,* publiek bij Executie Verkoopen:

De slaven *Santje, Hendrina, Sophie;* aankomende de Wed. J. M. VON KAPS, geboren SATIE, thans gehuwd met W. MEIJER.

Paramaribo den 18 *April* 1832.

Ingevolge het *Achttiende* Artikel der *Instructie en Ordonnantie voor de Weeskamer der Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente,* geëmaneerd, wordende door mij Gezworen Klerk van dezelve Kamer, op authorisatie van de Commissie tot de Zaken der Weeskamer, gedagvaardt, de Crediteuren van de insolvente Boedels wijlen MONSANTO FILS, en RIBCA, Wed. ABM. ABENDANON, geboren DELMONTE; om binnen *drie* Weken na dato dezes te compareeren in het lokaal van Heeren Regenten, op de plaats van de Synagogue, van de Gemeente hiervoren vermeld, ten einde aldaar te Examineren de *Rekeningen* en *Verantwoordingen* van voorm. Boedels, met de Chartres en Papieren tot dezelven specteerende, alsmede de opgegevene pretentien der Crediteuren, en voorts binnen den tijd van *zes* Weken, na de laatste Advertentie, op het een en ander, hunne schriftelijke debatten of oppositien, ter Weeskamer te fourneren, op pœne van daarvan verstoken te zijn.

Paramaribo den 19 *April* 1832.

MOSES DASILVA SOLIS,
Gezw. Klerk.

G. M. A. SANDER, geb. SANDER vertrekt.

*** Ter dezer Drukkerij is gedrukt en te bekomen:

1ste, 2de, 3de en 4de *Spelboekjes,* voor *Leerlingen;* door H. WESTER.

Grondslag tot de Leeskunst.

Hollandsche en Engelsche *Wissels* en *Cognossementen*, enz. enz.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.